

Karácsony táján megérint bennünket a közén! oly közel jött, egészen kisimnyé lett Isten végtelen szeretete. Egy pillanatra talán megfedekezünk önmagunkról és elfogadjuk, hogy Isten önként, feltétel nélkül, mindenestül szeret minket, lényünk árnyoldalaival, szegénységünkkel, tehetetlenségünkkel együtt.

Az Újév jó szándékkal telt sok-sok fogadalmat, a megújulás reményének ifjú lendület a hétköznapi sivatagában észrevétlenül kiüresedik, megtorpan. Megtelepszik szívünkben a kétely. Erősödő hitünk zsenge hajtása száradni kezd.

A Taizéi Közösség alapítójának, Roger testvérnek szavai, úgy gondolom, éltető forrásvizet jelenthetnek számunkra az ünnepek felemelő, előreívő pillanatainak elmulásával is: „Senki sem született úgy, hogy természetétől fogva élni tudja az Evangélium, Jézus Örömhírének rádi-

A hit ösvényein

kalizmusát. Mindnyájunkban jelen van az IGEN és a NEM. És mégis, az ember személyisége éppen önmaga teljes átadása révén épül fel. Az útszűkletek, elbátortalanodások és küzdelmek, amelyekkel élete során találkozunk, nem torzítyják el, inkább alakítják. Lassanként túljut egy-egy sötét útszakaszon: a hosszú, csaknem világtalan éjszakák magányán, amelyek telve voltak csillápihatatlan emberi vágyakozással...a keserűségek, a létezés nyomasztó terhén, viharokon, az élet fordulópontjain leselkedő félelmeken...És elérkezik az a pillanat, amikor ajándékba kapjuk azt, amiről már lemondunk. Beteljesedik, amit már remélni sem mertünk.

Az, aki egész életét kockára teszi, nem ismeri a kiúttalanságot. Azt hisszük, hogy elfordultunk Krisztustól; Ő azon-

ban nem fordult el tőlünk. Azt gondoljuk, hogy elfeledtük Őt; Ő azonban itt volt, jelen volt. Újra nekiindulunk hát; Krisztus jelenlétében. Így tapintjuk meg a már nem is vártat, így érint meg a már nem is remélt.”

Nem kell félnünk, ha szívünkben a fény mellett felfedezzük, megtapasztaljuk a sötétséget, az IGENT és a NEMET. A kétség és hitetlenség gyermekeként is nap mint nap elindulunk a kétkedésből a hit felé vezető úton, még ha ennek a vándorlásnak állomásai nem is tisztán láthatók. Krisztus megtestesülésének, kereszttáldozatának és feltámadásának titkát szemlélve ünnepeink segíthetnek találkozni igaz valóunkkal. Ne hagyjuk elveszni teljesen az ünnep lelki gyümölcseit, ajándékait! Próbáljunk megállni, elcsendesedni a hétköznapi rohanó forgatagában és emlékezni Isten szelíd érintéseire.

Bujdos Béla, Mogyorósbánya

Gazdagabbak lettünk egy gyönyörűsép tornacsarnokkal

Régi vágya valósult meg a tokodiaknak, amikor múlt év decemberében átadták az iskola új tornacsarnokát. Az építkezést 2008 áprilisában kezdték és 2008 decemberében került sor az ünnepélyes avatásra. A tokodi új iskola udvarán álló csarnok egy építészeti jól megoldott, méreteiben is impozáns és gondosan kivitelezett épület. Pánczél Mihály, Tokod polgármestere, nem kis büszkeséggel mondja az új tornacsarnokról, hogy „ilyen bizony városokban is alig van”. A beruházás, mely egy PPP program támogatásával jött létre, úgy tűnik, valóban példaértékű. Az épület bekerülési költsége 230 millió forint volt. Az önkormányzat a költségek fedezésére 200 millió forint értékű, igen alacsony (4% alatti) kamatozású, 20 éves lejáratú hitelt vett föl, melynek visszafizetése a jelenlegi viszonyok között nem elviselhetetlen teher az önkormányzat számára – mondja Tokod polgármestere, és hozzáteszi: „más hiteltartozása az önkormányzatnak nincs”.

Az öltözők sorával és zuhanyzóblokkokkal rendelkező, külön bejáratú tornacsarnoknak nem csak a tokodi iskola diákjai örülhetnek, de valamennyiünk számára lehetőséget nyújt sport- és más rendezvények megtartására, hiszen az intézmény mindenki előtt nyitva áll: kiscsoportok, egyesületek, vállalatok egyaránt igénybe vehetik. Összintén reméljük, hogy a tokodi tornacsarnok, mely minden tekintetben alkalmasnak látszik kulturált csoportos foglalkozások megtartására, hamarosan valódi népszerűsége tesz majd szert térségünkben.

Lesz újabb szánkózódombunk?

A 10-es út Tátot Nyergesújfaluval összekötő szakaszán autózók, kerékpározók észrevehették, hogy a tervezett Holcim-gyár helyszínén földmunkagépek jelentek meg, melyek egy nagy, sáncszerű kupacba hordják össze a lefejtett földet. Beindult a gépezet? Munkához látott a Holcim? Hiszen az építési engedély október eleje óta a birtokában van. Információink szerint, a munkálatokat nem a Holcim végzi és még csak nem is a nyergesi önkormányzat, hanem az Agimpex kft. Ez a vállalat önszorgalomból bevállalta, hogy saját költségen elvégzi a földmunkák első szakaszát, a humuszlefejtést. Több mint két hónapja keményen küzd is a feladattal.

Hiába erőlködik Nyergesújfalu polgármestere, az Agimpex kft és a hosonszörű társaságok annak bizonyításában, hogy az építkezés körül minden a legnagyobb rendben, a valóság az, hogy a nagy dirrel-dúrral indult beruházás leállt. Legyen ezért hála a végtelenül irgalmas és emberszerető Istennek! A legőszintebben reméljük, hogy az újabb hulladékégető főrmdevény soha meg nem valósul, sem itt, sem bárhol a világon. / A gazdasági világválság kirobbanása óta a Holcim két működő gyárát már bezárta.

MÁRIA RÁDÍÓ

FM 97,4

HIT - REMÉNY - SZERETET

CSALÁD

A férfi és női szerepek a mai házasságokban, kapcsolatokban

Uhlár Éva, Tát:

Gyakran halljuk, hogy ez a mai világ milyen szűnyű, nincsenek értékek, felcserélődtek a férfi és női szerepek stb. Egy-egy ilyen beszélgetéskor hajlamosak vagyunk mi is nagyokat bölogatni, s valahogy elfelejtkezünk arról, hogy rólunk, rólam szól ez a világ, mi alakítjuk, részesei vagyunk.

Tudjuk, hogy minden kornak a szépségei mellett megvoltak a csúfságai is. Azt is tudjuk azonban, hogy az idő múlása szépíti a múltat, s a jelen sokkal nehezebbnek tűnik. Pedig most is annyi szépség vesz körül, csak nekünk kell megkeresnünk, és mellé kell állnunk. Meg kellene keresnünk azt, ami mindenkinek szép lehet, azt az alapot, amire rakhatjuk a többi szépet. Így van ez szerintem a férfi és női szerepekkel is. Milyen is legyen egy nő, egy férfi? Kedves, okos, háziasszony stb. Ez így is van. De mi az, amit egy nő keres a férfiban és egy férfi a nőben? A nő alakja legyen melegséget, gondoskodást sugalló. A férfi alakja bölcsességet adó, védelmező. Úgy gondolom, ezekre az alapokra lehet építeni a férfi és női szerepet. Hogy miért? Én is visszanyúlok a régi időkbe.

Régen, amikor a nők még otthon dolgoztak, nagyon fontos teendőjük volt a tűznek az őrzése. Vigyáztak, hogy ki ne aludjon, hogy meleg legyen a házban, mire hazajön a férje, és meleg étellel tudja őt megkínálni.

Olyan kellemes, fontos dolog a me-

leg, a melegség. Azt gondolom, ma is ez a legfontosabb szerepe a nőnek. A melegség óvása, hogy jó legyen hazamenni.

Tudom, az egész napi fárasztó munka után nem könnyű, de nekünk, nőknek legfontosabb a családjunk boldogsága, békessége, és ez nagyban attól függ, hogy tudjuk-e őrizni a tüzet. Persze néha csak pislákol, vagy akár ki is aludhat a tűz, hiszen annyi dolog történik, ami eloltja, de újra kell gyújtani, hogy ki ne hűljön a ház. Azt a nőt, aki meleget áraszt, mindig szépnek fogja látni a férje.

Régen az apák meséltek gyermekeiknek, családtagjaiknak, este a tűz körül, amelyre az anya vigyázott napközben. Mindenki bölcsnek, szavahihetőnek gondolta őket, és azok is voltak. Ez ma sincs másként, csak már az esti mesélést, beszélgetést nem tartják olyan fontosnak, illetve nincs rá idejük. Kár, hiszen mennyi tudást, hagyományt adtak át ezeken a szép estéken. Ilyen estékre ma is szükség van mindenhol. Ilyen estéken dölhet el, hogy ki mit fog szépnek látni. És milyen jó érzés egy biztonságot adó, erős ember szavaiban, tudásában megnyugodni. Azzal, hogy szívesen hallgatjuk szavait, neki a férfinak is erőt adunk. Hiszen az a tudat, hogy szükség van az ő esti meséjére, védelmére, bölcsességére, segíti őt a nehézségek leküzdésében.

Nem kell úgy élnünk, és nem is lehet, ahogyan a régiek tették. Mindenkinek tudomásul kell vennie a máát, és meg kell tanulni élni benne. Azonban férfinak és nőnek egyaránt legfontosabb feladata kell legyen óvni, tisztelni a másikat, és visszanyúlni azokhoz az egyszerű értékekhez, amelyek benne lakoznak a nőben és férfinak: a melegség, a bölcs védelmezés, az összetartozás.

* * * *

Király Attila, Nyeregesújfalú:

„Ahány ház annyi szokás”, illik ide a klasszikus közmondás.

A középkorban és még a XX. század elején is a férfi és női szerep be volt betonozva a mai kor változásaihoz képest. A férfiak dolga volt az állattenyésztés, halászat, vadászat, a földművelés nehezebb munkái, a háborúskodás. Az asszonyok a háztartást vezették, a gyermekeket nevelték, besegítettek a betakarításban, művelték a konyhakertet, háztájit.

Csak a férfiaknak volt szavazati joguk, a nők joggal érezhették, hogy ők

másodrangú állampolgárok.

Mára a helyzet fenekestől felfordult. Ezt sok minden befolyásolta, részben a két világháború, részben más okok. A nagy világegésekben elesett, fogságba esett és megrokkant férfiak magas száma miatt a nőkre nagyobb teher hárult, kénytelenek voltak a férj, férfi szerepét is átvenni a családban, házasságban.

Magyarországon főleg az 1945-ös szovjet megszállás után következett be felgyorsuló változás. Korábban is elment a férfiak egy része az iparba dolgozni, de egyre több nő is munkába állt a század második felében. Az iparba-és ezzel a városba vándorlást az erőszakos TSZ-esítés is elősegítette.

A nőknek az anyagi függetlenség és a fogamzásgátló megjelenése nagyobb teret és egyben nagyobb szabadságot is adott a férfi-nő kapcsolatban. Sok férfi ezzel az új helyzettel nem tud mit kezdeni, elfogy a korábbi önbizalma. Lassan a férfi lesz a "gyengébbik nem".

Normális kapcsolat esetén nem a jövedelem, a fizetés mértéke határozza meg a kapcsolat minőségét. Sajnos vannak olyan esetek, ahol a házastársak féltékenyek egymásra. Ez vonatkozik az iskolai végzettségre is.

A fogamzásgátló is kétélű fegyver. Míg nem volt, az erkölcsi szint magasabb volt az országban és a házasság intézményének tekintélye is magasabb volt. Ezzel szorosan kapcsolódva a gyermekáldás is inkább öröm volt, mint teher. Az 50-es évek vége óta 6 millió abortusz történt Magyarországon és sok család csak 1 gyermeket vállal. Hová vezet ez? Nemzetfogyás és a nyugdíjrendszer összeomlása lenne a vég, ha nem fordítunk sürgősen ezen a negatív folyamaton. Mindig jó iránytű bármelyik régi közmondás, szólás, vagyis „egy gyerek nem gyerek!”

A szerepek felcserélésébe ma már az is belefér, hogy az édesapa marad otthon a kicsivel a GYES, GYED alatt. A válások elszomorító növekedése miatt is előfordul, hogy a férjnél marad a gyermek. A rossz példa ragadós, egyre kevesebb gyermek nő fel egészséges lelkületű családban, az emberek könnyebben feldobják a kapcsolatukat, ha gyermekkorban is ezt látták.

A rohanó világban sokszor arra sem marad idő-bár kéne, hogy maradjon, hogy a leányokat az édesanyjuk megtanítsa a háztartás vezetésére, a főzésre és a többi hasznos tudományra. Tehát néha ez is a férjre marad, ha ő ért hozzá.

Tehát mindent összefoglalva ma már nincs megkövült családmódel, több fajtaival is találkozhatunk a hétköznapiak-

ban. Legyen egy házasság régi avagy új vágású, törekedjünk arra, hogy minden tagja boldog legyen és gyermekeinknek is jó példával járjunk elől!

NEVELÉS - OKTATÁS

Milyen iskolára vágnak a gyerekek?

A legtöbb szülő nagyon kevés időt tölt a gyerekével. Ennek következtében az iskolának mára fölértékelődött a szerepe. Oktatás-nevelésről beszélünk, de valójában a nevelés-oktatás lenne a helyes megjelölés. A gyerekek sok esetben frusztráltak, bizonytalankodók, mert a családi háttér nem kielégítő. Ez természetesen a gyerekek magatartásán is tükröződik. Az iskola ugyan nem veheti át a család szerepét, de egy jó iskolai légkör sokat segíthet abban, hogy a gyerek magára találjon, önbizalmat nyerjen. Ha meghallgatják, szeretettel veszik körül, a „legelvadultabb”, „leghaszontalanabb” gyerekről is kiderülhet, hogy mennyi sok érték lapang benne. Fontos, hogy a pedagógus ismerje a lelki sérüléseknek az okát és próbáljon valamelyest segíteni a problémákon. Sok-sok órán kívüli beszélgetésre, sok közös programra van szükség, mert ezek lehetőséget nyújtanak arra, hogy a gyermeket több oldalról is megismerjük.

Természetesen ahhoz, hogy egy iskola tartós sikereket könyvelhessen el, elengedhetetlen a szülőkkel való jó együttműködés, ami mindenekelőtt azt kívánja meg, hogy a pedagógusok és a szülők céljai azonosak legyenek. **Fontos, hogy a gyerekeket otthon ugyanazokra az értékekre neveljék, mint az iskolában.** A jó szülő-tanár kapcsolat is csak úgy tud kialakulni, ha a célok, a főbb elvek tekintetében egyetértés van. Így tud az iskolai nevelőmunka ráépülni az otthonról hozottakra. Az iskola feladata ugyanis az, hogy kiegészítse azt, amit a gyerekek a családban erkölcsi értékek és tudás tekintetében kaptak.

A nevelői munka bizonyos fokú szigorot is megkövetel, de a szigorúságnak sosem szabad erőszakoskodással fájulnia. Ma nem ritka, hogy a gyerekek fegyelmezetlenségét kemény szigorral próbálják ellensúlyozni, de ez a szigor mintha pusztán önmagáért lenne. Nincs mögötte mélyebb nevelő szándék, elgondolás. Amikor a szigor fontosságáról beszélünk, és arról, hogy legyenek elvárások, nem tévesztetjük szem elől, hogy a nevelésben való következetesség az, ami szigorúságot igényel. És itt újra a gyerekekkel való törődés fontosságát kell hangsúlyoznunk, hiszen valamennyien tapasztalhattuk már, hogy csak akkor várhatunk el joggal bizonyos dolgokat a gyerekeinktől, és akkor lehetünk szigorúak hozzájuk, ha nem sajnáljuk az időt a velük való foglalkozásra, beszélgetésre. Aki nem foglalkozik a gyerekével, annak semmi erkölcsi alapja sincs szigorot alkalmazni gyerekével szemben. Ha viszont a gyerek látja, érzi, hogy lelki értelemben is törődnek vele, akkor nyitottá válik, megérti az összefüggéseket, megérti azt is, hogy helye van a szigorúságnak, és maga is egyre inkább következetességre törekszik. **A fegyelem sosem legyen öncélú. A gyerekeket azért kell fegyelmeznünk, hogy önfegyelemre nevelődjének. Tulajdonképpen a lelkük mélyén a gyerekek igénylik a szigorúságot, ha az nem csupán merev szabályok betartatását jelenti, hanem szeretettel párosuló gondoskodást.**

Közös célról beszélünk. Sokmindent érthetünk közös célon: tisztességre nevelést, a család megbecsülését, nemzeti értékeink ápolását, a hagyománytisztelet kiépítését, példaképek fölmutatását stb. **Minden jóra irányuló nevelői munka végső célja azonban egy: a szeretet megvalósulása. S ez az, amire a gyerekek is tiszta szívükből vágnak.** A gond akkor van, ha ezt a szeretetet nem kapják meg. Ha nem szánunk elég időt a gyerekeinkre, akkor a szeretetünket vonjuk meg tőlük. Az ilyen-olyan ajándékokkal, csecsebecsékekkel nem sokra megyünk. Az üres szeretetpótlék a gyerekeknek sem kell.

Ha a nevelés-nevelődés során sikerül megteremtünk a szeretet légkörét, akkor már nagyon egyszerű a dolgunk, mert csak a szeretet parancsának kell engedelmességnünk, és minden menni fog. A követelmények teljesítése nem nehéz feladat annak, akit a Szeretet fölemelt.

(az összeállítást a környék tanáraival való beszélgetések inspirálták)

KÖRNYEZETVÉDELEM

Látogatóban Faragó Ferencnél

- beszélgetés természetről, szeretetről, tiszteletről -

Új kezdés előtt állunk. A tönkrevágott természet regenerálódásához szükséges feltételeket kell megteremtünk...

Tegyük a dolgunkat, és akarjuk a legjobbakat - vallja a Tokodon élő Faragó Ferenc

A pontosság a királyok erénye. Sikerült betartanunk, noha a királyok kora már régen lejárt. Bekopogtattunk. A biztatásra - a lakásba lépve abszolút konszolidált, harmonikus, színekben és formákban egymásba illő rend fogadott. „Rend a lelke mindennek” - mondta Ferenc, s ez valószínűleg a kedves feleségével közös elgondolásukra, ízlésükre utal. Kértük Ferencet, mutassa be családját.

• A feleségem: Hundzsa Marianna, 37 éves, mint vezetéknéve mutatja, török származású. Nagyon sokat köszönhetek a feleségemnek, Őt nagyon szeretem. A lányunk: Faragó Eszter, 17 éves, Budapesten tanul középiskolában. Az 5. Faragó Ferenc pedig 10 éves, a helyi általános iskolába jár.

A kedves szüleimről is szólnom kell. Édesanyám: Faragó Ferencné, Gizi néni, itt Tokodon volt óvónő, most még hitoktat nyugdíjas éveiben, és nagyon is igyekszik az emberi szeretetet, tisztánlátást átadni a legfiatalabb nemzedékeknek. Édesapám a 3. a Faragó Ferenc sorában. Tőle nagyon sok gyakorlati tennivalót tanultam, lestem el. Mindkettőjüknek nagyon sokat köszönhetek.

Kedves Ferenc! Annyit már tudunk rólad, hogy nagy természetkedvelő vagy. Foglalkozol kosárfonással, fajaragással. Mondanál valamit a természet iránti vonzalmadról?

• Mindig is a természetben, - az erdők, a mezők, a nádasok, folyók, tavak - közelében éreztem jól magam. Korábban különösen sokat barangoltam a vadonban, a saját magam elkészítette kis sátrában aludtam, s ilyenkor szinte egygyéolvadtam a természettel. Én tulajdonképpen úgy érzem magam, mint egy fa az erdőben. Ma is amikor kilépek a prérre, s átbálgat rajtam a természet nyugalma, újra és újra rádöbbenek, hogy mi vesz körül bennünket, hogy micsoda csodálatos világban élünk. Ám nem csak a földi természet, de az univerzumot is tanulmányozom, mert a természetben minden mindennel összefügg. Részei vagyunk a világmindenségnek.

Nagyon kifejezően és meghatóan beszélsz a természethez fűződő kapcsolatokról. De vajon ez a természet iránti különleges vonzalom nem tesz magányossá, nem szakít ki túlságosan az emberek világából?

• Egyáltalán nem. Az, hogy a természettel barátkozom, nem távolít el az emberektől, sőt még jobban megértem az emberi élet mozgatórugóit, növeli bennem az együtartozás tudatát, hiszen az ember is része a természetnek.

Szokták mondani: a természet nevel. Ezt többé-kevésbé mindannyian érezzük, mégsem engedjük igazán, hogy neveljen bennünket.

Egy régi barátom mondta: „Ha az erdőre kimész, figyelj oda, mert minden fán lóg valami.” Ez alatt azt értette, hogy minden fa valamiről beszél, valami sajátosat mond nekünk. Észre kell vennünk, mennyi mindent ad nekünk a természet. Nincs két egyforma faág, ahogy nincs két egyforma ember sem. S ez igaz nem csak fizikai, de erkölcsi értelemben is. Minden fa fölfed valamit a természetben rejlő erkölcsi kincsből. Az egyik ág magában hordozza a szeretetet, a másik a szívósságot, a harmadik a tisztelést, a negyedik az egészséget, stb. Érdemes ezekre megfigyelni. De még ha ezekre a részletekre nem is figyelünk különösebben oda, a természet ereje és szépsége akkor is lenyűgöz, magával ragad. Ha valaki például lemegy a dunaparra egy sétára, vagy tesz egy kirándulást a Getén, utána 500 fokkal jobban érzi magát. Miért van ez? Azért, mert átítatódik a természet kincseivel, többek között az erkölcsi jóval, ami bele van ágyazva a természetbe.

Vágyunk a természet után, de sajnos nem tiszteljük. Különös ez a kettősség bennünk, egy sajátos meghasonlást okoz.

• Fontos lenne, hogy a természetet az emberiség részéről őszinte, igaz tisztelet övezzék. Ha ez hiányzik, nem fogjuk megérteni a természetet és nem fogunk tudni jól viszonyulni hozzá. De ugyanígy van ez két ember kapcsolatában is. Megfelelő, tiszteletteljes empátia híján nem alakulhat ki gyümölcsöző kapcsolat. A természet iránti tisztelet szerintem ott kezdődik, hogy ha például látok valahol kint a természetben egy faragott botot, teszem azt egy elhagyott tűzhely mellett, nem nyúl hozzá, mert az nem tartozik hozzám, az valaki másnak a lenyomatát őrzi, egy másik személynek a természettel való kapcsolatát. Megnézem, elgondolkodom rajta és tisztelettel fejet hajtok.

Kissé furcsa ez a megközelítés...

• A természet iránti tisztelet mindig az ember iránti tiszteletet is jelenti. A kettő elválaszthatatlan.

Hogyan lehetne az embereket odafordítani a természet értékei felé, de úgy, hogy ez az odafordulás ne csak pusztán anyagi haszonlesésből történjen, és ugyanakkor ne csak valamiféle szimpla, minden felelősségtudatot nélkülöző érzelgősség legyen?

• Tudatosítani kellene, hogy minden egyes ember élete a természettől függ, akár tetszik, akár nem. Mindannyiunkban ott lappang a természet iránti vágy, mert hiszen a természetből vagyunk. Sajnos, az anyatermészetből való elfordulás világidegen. Az emberek utat adtak magukban a rossznak. Ilyen a kapzsiság, a szeretethiány, a pénzimádat. Különböző okoknál fogva nem akarják vagy nem merik kimutatni a szeretetet és tiszteletet egymás iránt. A középosztályt és az attól lefelé lévő társadalmi rétegeket a felsőbb társadalmi csoportok oly mértékben elnyomják, különösen szellemi síkon, hogy az emberiség elfelejti a hovatartozását, és csak a pénzt látja, azt

hajszolja. És sokan még büszkéek is arra, hogy 24 órának, mintha a butaság dicsőség lenne. Mindeközben a gazdagok élvezik a természetet, mert ők is érzik, hogy jó dolog például úszni, ám a víz nekik csak élvezeti cikk, semmi egyéb, igazából nem becsülik. A gyárak, üzemek nem azért vannak körbevéve fákkal, pázsittal, mert a gyártulajdonosok védik a természetet, hanem azért, hogy a saját szennyüket eltakarlák. Nincs itt szó valódi természetvédelemről. Színjáték az egész. A legszomorúbb pedig az, hogy a hivatásos természetvédők, akiknek feladatuk lenne a természetvédelem ügyének hiteles képviselése, ők maguk is csak ennek a nagy színjátéknak a szereplői. A TV-ben beszámoltak egy esetről, amikor a természetvédők hóvirágszedésért büntettek meg egy természetjáró társaságot. A „renitens” természetjárók tizenkét csokor hóvirágot merészelték leszedni egy erdei séta alkalmával. Ezzel kapcsolatban a következő a véleményem. Először is: micsoda ostoba, alakoskodó világ az, amelyikben a hóvirág leszedését büntetik?! Nem az ilyesmit kellene büntetni. Örüljünk annak, hogy vannak még természetkedvelő emberek, akik örülni tudnak a természet apró ajándékainak, és szeretteiket néhány sajátkezűleg gyűjtött hóvirágcsokorral szeretnék megörvendeztetni. Másodsorban pedig: milyen természetvédő az, aki autóval, sőt újabban krosszmotorokkal járja az erdőket? A TV-ben bemutatott eset is igencsak groteszk képet mutatott: a szerencsétlen gyalogtúrázókat az erdő kellős közepén autóval furikázó természetvédők büntették meg természetrongálásért. Néhány csokor hóvirág leszedéséért. Nem tudom, ez a visszasság föltűnt-e valakinek a tévénezők közül.

Értelmetlen természetvédelmi törvényeket hozunk, s ezek magát a természetvédelem ügyét járatták le. Úgy teszünk, mintha valóban minden tőlünk telhetőt megtennénk, de igazából csak álproblémák föltupírozása az, amit természetvédelem címen művelünk. Mintha valakinek/valakiknek a hatalmasok közül pontosan ez lenne a célja.

• Valóban. Amikor évekkkel ezelőtt a Pilisi Parkerdő munkatársaként, majd a Tokodi Önkormányzatnál mint fakitermelési és személtérakási ellenőr dolgoztam, magam is láttam, milyen szunda-bundán mennek itt a dolgok. Egyesek elvárták tőlem, hogy jelentéktelen csip-csup dolgokért büntessek meg szegény, nincstelen embereket, miközben azokat, akik ész nélkül vágják ki az erdőket, nem lehetett megrendszabályozni. Sajnos a fakitermelést világviszonylatban sem kezeli megfelelő módon. Pedig az ésszerű erdőgazdálkodás valamennyiünk érdeke. Ha kiirtjuk az erdőinket, az oxigénkészletünk olymértékben megcsappan, hogy valóban kérdésessé válhat a fennmaradásunk. A tengerek ugyan a legnagyobb oxigénkibocsátók, de azokat is elszennyeztük. Ezekre a dolgokra kellene a természetvédelmet kihegyezni, és nem a természetjárókra vadászni, akik az erdőt járva néhány szál hóvirágot szedtek le.

A természetben végzett pusztítás mértéke már nem csak a természetbúvárokat borzasztja el, de minden egy kicsit is normálisan gondolkodó ember elsömnyedve látja, mi lett például a Földközi Tenger élővilágával vagy akár a mi Dunánkkal, melyből néhány évtizeddel ezelőtt még nyugodtan lehetett inni.

• A közelmúltban Angliában megdöbbentő hír látott napvilágot: a Temze folyóban olyan him halakat találtak, amelyek ikráznak, azaz nőtényként viselkednek. Rájöttek, hogy minden valószínűség szerint a folyóba engedett szennyvíz az oka a jelenségnek, mégpedig a női fogamzásgátló sze-

rek, amelyek ilyen-olyan formában bejutnak a szennyvizekbe, onnan pedig a folyókba. És mint tudjuk, nem kis mennyiségű ilyen szerről van szó. Namármost, ha ez ilyen következményekkel járt a halak életében, akkor nem vagyunk messze attól, hogy az embereknél is hasonló rendellenességek lépjenek föl, és akkor még nagyon finoman fogalmaztunk.

Vannak, akik ezen csak jókat mosolyognának...

• A felelőtlenek. De nem hagyhatjuk, hogy a felelőtlenek fejtegetőre állítsanak mindent, és aztán jókat röhögjének a markukba. Ennek véget kell vetni! De kanyarodjunk vissza az eredeti kérdéshez. Mit is lehetne tenni, hogy az emberek visszataláljanak a természethez? Javasolhatnánk nekik, hogy nézzék meg mit isznak otthon, majd nézzék meg az üzemek, gyárak szennyét, és gondoljanak arra, hogy az otthon elfogyasztott vízzel ez utóbbit is megisszák. Ezek után talán többet adnának a környezetük tisztaságára, nem csak a közvetlen környezetük, de a tágabb életterük tisztaságára is. Pl. nem lehetne pénzért megvenni az embereket, hogy a Holcimra szavazzanak. A gyerekeknek többet kellene beszélni a természetről, és ugyanilyen fontos lenne minél gyakrabban kivinni őket a természetbe, megismertetni, megszerettetni velük a természet csodálatos világát. Sokkal több időt kellene biztosítani a családoknak, hogy kijussanak a természetbe. Ez most nem biztosított, mert a pénzvilág urai olyan élettempót diktálnak, ami elveszi az időt az emberektől. A természet hivatásos örei, az erdészek, vadászok, fakitermelők, több gondot kellene fordítsanak a fölvilágosító munkára. S végül a hírközlő eszközöknek szintén nagy szerepe lehet abban, hogy az emberek újra őszintén a természet felé forduljanak. A lényegről kellene beszélni, és nem eltakarni azt mellékes, lényegtelen látszatsolgokkal.

Sokan úgy gondolják, a fejlődés természetes velejárója a környezetszennyezés, ez ellen nincs mit tenni. Mitöbb, vannak akik a „vesszen a férgese!” jelszóval egyenesen a darwini evolúcióelméletet próbálják alkalmazni a természetrongálás kapcsán is. Eszerint aki nem képes vagy nem hajlandó együtt élni az egyre növekvő környezetszennyezéssel, - az élet darwini törvényszerűsége alapján, - pusztulásra van ítélve. Ebben a gondolkodásban már határozottan tetten érhető az embertelenség, korunk embertelensége. A fura csak az, hogy pontosan ezek a modern darwinisták a legzajosabb panaszkodók, a legkétségbeesettebb ide-oda futkározók, ha történetesen őket „kapja el a gépszíj”.

• Egy valamit le kell szögezni. Egy normális fejlődésnek a legszigorúbban követnie kell azt az útvonalat, amely által mi létrejöttünk, és ezt az utat állandóan ápolni, védeni kell, mert ettől függ a jövőnk, unokáink jövője. És miközben az emberiség jövőjén fáradozunk, nem feledkezhetünk meg azokról a csodálatos lényekről sem, állatokról, növényekről, amelyek a mi számunkra rengeteg örömet, gyönyört szereznek, élénkítik fantáziánkat, megnyugtatnak bennünket, bölcsökké tesznek, odaadásra és szeretetre nevelnek.

Optimista vagy inkább pesszimista vagy az emberiség jövőjét illetően?

• Új kezdés előtt állunk. A tönkrevágott természet regenerálódásához szükséges feltételeket kell megteremtünk. A természet viszonylag gyors regenerálódásra képes, ha az ehhez szükséges alapfeltételek biztosítottak. Jelenleg az emberiség kb. 20%-a vesz komolyan a természetvédelmet, de a további 80 %-nak is nagy része hajlik a jóra, ha megfelelő impulzusokat kap. Tegyük a dolgunkat, és akarjuk a legjobbakat.

lejegyezte: Schönek Tamásné és Milinszki Márton

A bölcsőtől a koporsóig

Különböző földi élőlények együttélése: az erdő. Az egysejtű papucsállatka éppúgy rá van szorulva egy pocsolyára, mint egy szomjas szarvas. A növények, fák éppúgy rá vannak utalva a repülő rovarokra, mint a talajra. A talajra hulló ágaknak, lombnak éppúgy szüksége van a gombákra, mint az esőre, szélre. Sokáig lehetne még sorolni, kinek mire van szüksége. A természet Alkotója jól elrendezte, hogy minden optimális legyen. Ezek az összefüggések egy láncolatot alkotnak. S mint tudjuk, a lánc erejét mindig a leggyöngébb láncszem határozza meg. Ebben az esetben ez a láncszem a fejlődés csúcsa: az ember. Az ember békésen élt az édenkertben, része volt a természetnek, mígnem - mivel szabad akarattal rendelkezett - leszakított egy gyümölcsöt a fáról. Beleszólt a természet rendjébe! És ezzel megzavarta a körforgást! A tudás fájáról azóta is szedegeti a gyümölcsöket, de tudjuk, hogy ezeknek a gyümölcsöknek a szedegetése mögött már nem csupán a rácsodálkozás, mindenben a jó keresése rejlik, hanem sok esetben - mint valódi csúcsragadozó - az uralkodási vágy, a kizsákmányolás szándéka vezeti. Megszüntette a pocsolyákat, mert sáros lett a cipője, abban elpusztult a papucsállatka, nem tudott inni a szarvas, kiszáradtak a fák, így eltűntek a korhadéklakó gombák. (Sajnos nem teljesen utópisztikus ez a történet.) Próbáljuk meg harmonizálni az erdő hármass funkcióját: a közjóléti-, tájvédelmi- és gazdasági funkciókat. Próbáljunk a természet paradicsomában nem csúcsragadozó módjára, hanem EM-BERként élni. / Somlai Miklós, erdész, Nyergesújfalu

Szénszálgyártás ciángőzben?

A nyergesújfalui Zoltek zrt fő tevékenységi köre ma a szénszálgyártás. A gyártáshoz alapanyagul a prekursor nevű anyagot használják, melyet szintén a gyárban állítanak elő. A gyártási technológiát Nyergesújfalun a Zoltek-gyárban fejlesztették ki a 90-es évek első felében. Korábban, a Zoltek-gyár elődjében, a Magyar Viscosa Gyárban a prekursorhoz hasonló összetételű akrilszálat (közismert nevén műgyapjút) gyártottak, amit a textilipar használt föl. Az amerikai székhelyű Zoltek azért vásárolta meg a viscosa gyárat, mert azt alkalmasnak találta a szénszálgyártáshoz szükséges alapanyag előállítására. A viscosa gyár valóban alkalmasnak bizonyult a prekursor előállítására, ám hamarosan nemcsak az alapanyaggyártást, de a teljes termelési folyamatot a nyergesújfalui gyárba helyezték át, tekintettel arra, hogy az Egyesült Államokban bizonytalanra vált a szénszálgyártás.

A prekursor a dimetilformamid és az akrilnitril nevű, szén és nitrogén tartalmú vegyületek polimerizációjával (molekulaláncok alkotása) hozzák létre, katalizátorok (reakció gyorsítók) segítségével. A szénszálgyártás során a prekursor kemencék sorozatába vezetik be, egyre magasabb hőhatásnak teszik ki (kb. 200 Co -tól 1000 Co-ig), minek során a prekursorból távozik egy sor vegyület (mindaz, ami nem megy polimerbe, vagyis nem alkot láncot, tehát hevítéssel eltávolítható), s a folyamat végén az eredetileg fehér színű anyag fekete szénszállá alakul. A fő problémát tehát a termikus eljárás során keletkező melléktermékek jelentik, jelesül a cianidok, - minthogy az akrilnitril ciántartalmú anyag. A technológia során ezeket az anyagokat elszívják a berendezésekből és helyi termáloxidátorokban ún. oxidatív lebontásnak vetik alá, de a melléktermékek további sorsáról szinte semmit sem tudunk, csupán azt, hogy

valahova kikerülnek.

További problémát jelentenek a gyártási technológia bizonytalanságai: a hőhatásnak kitett anyag nemritkán belobban, olyannyira, hogy a lángok elkormozzák a csarnok menyzetét, s ilyenkor ellenőrizetlenül, nagy mennyiségben szabadul föl a cián, amit a nyergesiek de még a tátiak körében is jól ismert édeskés szag jelez. (A ciánról tudni kell, hogy a legerősebb idegmérgek egyike.) A környék kertjeiben esővízzel lerakódó vöröses por és zsiradék vajon nem a Zoltek-gyárból származó belobban, tökéletlen égésű anyag pora? Nem ártana ezt kivizsgálni. Mindenesetre különös, hogy a porlerakódás abban az időszakban volt rendkívül intenzív, amikor a Zoltekben igen gyakoriak voltak a különféle kísérletezések és a belobbanások.

A szénzál iránti fokozott kereslet miatt a gyár folyamatosan növeli a termelés volumenét. A gyár vezetői fokozatosan korszerűsödő technológiát ígérnek, a növekvő termelés azonban fölveti a kérdést: nem fog-e a korszerűsödő technológia mellett is egyre

több mérgezőanyag kikerülni a környezetbe?

Az eddigi tapasztalatok nem túl kecsegtetők. Látjuk, hogy komoly veszélyeket rejt magában a gyárban alkalmazott eljárás. Új technológiáról van szó, mely hatásaiban még kevésbé ismert.

Sajnos, előre be nem jelentett méréseket a gyár környékén senki sem végez, holott az ilyen mérések pontosabb képet adnának a valós állapotokról. Magában a gyárban a folyamat nincs rendszeres ellenőrzés alatt, s a levegőbe kerülő cianidok mennyiségét sem méri folyamatosan. A környezetvédelmi felügyelőségnek talán ezen a téren is lenne feladata.

Mint mondtuk, nem csak a végterméket, de magát az alapanyagot, az ún. prekuzort is a gyárban állítják elő. A prekuzor, nyers állapotában, rákkeltő anyagokat tartalmaz. A dolgozók ugyan kapnak védőmaszkot, de vajon milyen fokú biztonságot jelent ez számukra?

T Á R S A D A L O M

Egy közösség, melyben ki-ki kamatoztathatja talentumait

Riport Ferenczy Rudolfné Molnár Évával, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitás bajóti régiójának vezetőjével

Az utóbbi majd másfél évtizedben a környékünkön élők is megismerkedhettek a karitás csoportok tevékenységével. Általában annyit tudunk ezekről a csoportokról, hogy az Egyházhöz tartoznak, többnyire nő tagjaik vannak, segítenek az időseken, gyerekeknek táborokat szerveznek és ruhabörzékert tartanak. A karitás csoportok motivációjáról, céljaikról, a karitás szervezetről nem sokat tudunk. Az alábbi riport célja, hogy a Karitás belső világát is közelebb hozza Olvasóinkhoz.

Kedves Éva! Mielőtt bármiről szót ejtenénk, úgy gondolom, fontos lenne tisztáznunk: mi is valójában a karitás?

• A karitás szervezet célja Jézust szolgálni a rászorulóknak. A „charitas” görög eredetű szó, jelentése: szeretet. Isten és az embertárs iránti figyelmes, tevékeny szeretet. A kereszténység az evangélium hirdetése és az istentisztelet mellett harmadik legfőbb küldetésének mindig is a felebaráti szeretet gyakorlását tekintette, és kezdettől fogva szervezett formában is gyakorolta. A felebaráti szeretet magyar hőse pedig, Árpádházi Szent Erzsébet, aki az életét a szegényeknek és betegeknek szentelte, és minden vagyonát rájuk áldozta. Ő a szeretetszolgálat intézményeinek védőszentje.

Az első szervezett karitás 1897-ben, Németországban alakult azzal a céllal, hogy összefogja az ország katolikus szeretet-szolgálati tevékenységét és így hatékonyabbá és láthatóbbá tegye. A Magyar Karitás, mint szervezet, az I. világháború végén jött létre, és 1945-ig működött. 1990-ben a Magyar Katolikus Püspöki Kar újra életre hívta az egész országra kiterjedően. A mi régióink, a bajóti régió 3 esperesi kerület plébániáit foglalja magába, Visegrádtól

Süttőig és Pilisestől Tardosig. Négy város van ebben a régióban, Esztergom, Dorog, Nyergesújfalu és Lábátlan.

Környékünk szinte valamennyi településén működik karitás csoport, ami nyilván azt mutatja, hogy mindenütt vannak segíteni akaró, a karitás tevékenységében is szolgálatot vállaló emberek, de vajon megfelelő létszámmal, elegendő erővel bírnak-e ezek a csoportok ahhoz, hogy a feladatoknak eleget tegyenek?

• Tudni kell, hogy a csoporttagok az állapotbeli köteleességük mellett végzik a kért és rájuk bízott feladatokat. Néha tapasztaljuk, hogy kevesen vagyunk. De ilyenkor az ügy fontosságát Istenre bízuk és Ő mindig küld segítséget, találgatunk megoldást. A karitás csoportok annyi feladatot vállalnak, amennyit idejük, energiájuk bír. Ahhoz, hogy a szeretetszolgálatban tevékenykedhessen valaki, a családja beleegyezése is feltétlenül szükség van. Ezúton köszönöm a hozzátartozóknak a nagylelkűséget, hogy szolidaritásukkal segítik a munkatársakat. Így lesznek ők is Isten katonái.

Nekünk elsődlegesen a lelkitámogatási rendszer kialakítása, a lelki segítség-

nyújtás a feladatunk, és emellett társul a testi és tárgyi segítségnyújtás. Bizony a csoportok sokszor látnak el állami feladatot a szolgálatuk során, és a külvilág azt gondolja, hogy ez a karitás dolga, pedig ilyenkor az önkormányzatok szociális munkacsoportjának segítünk emberségből, keresztényi kötelességből.

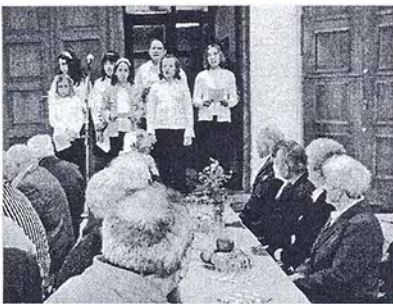
Köztudomásúan sok körülöttünk az idős, beteg, elhagyatott ember. A környékbeli karitás csoportok évek óta megpróbálnak enyhíteni az idősök gondjain. Megítélésed szerint, mennyire sikeresek ebben, és mi az, amit még esetleg lehetne tenni az idősök érdekében?

• Azt gondolom, feladatunk nem a siker-orientált munkák közé tartozik. Mert hisz tudjuk, a szeretetet nem lehet kilóra mérni. Beleszületünk az Isten által szeretett világba, és mindennap megkapjuk a lehetőséget, hogy tovább adjuk ezt a szeretetet embertársainknak. Ezt sajnos a mai világ másképp diktálja, pedig tudjuk, pénzért nem lehet szeretetet vásárolni. A legfontosabb, amit az idősök érdekében tesz a karitás csoport az, az, hogy az egyházközösségekben, évről évre megszervezi a betegek miséjét, ahol Jézus-

zussal, a legnagyobb szeretettel találkoznak pártfogoltjaink, az azt követő agapé pedig a karitás munkatársak szerető szolgálatát érezhetik. Nem az a fontos, mi mindent teszünk, hanem az, hogy tetteinkben mennyi a szeretet. Ez a legnagyobb, amit tehetünk embertársainknak, kicsinek és nagyoknak, fiataloknak és öregnek, betegnek és egészségesnek egyaránt.

Mogyorósbánya – Idősek és betegek szentmiséje

Bajót – Idősek megvendéglése

Évek óta jól működő ruhaosztó szolgálatot tartotok fenn. Gondolom, nem árulunk el titkot, ha elmondjuk, amit a karitás munkatársaktól hallottam, hogy sokkal több a beérkező, mint a gazdára lelt ruha, de úgy gondolom, ezen nincs csodálkozni való. Tulajdonképpen már az is tiszteletre méltó, hogy egyáltalán foglalkoztok a rengeteg főlhalmozódott ruhával. Mennyiben van mód arra, hogy a megmaradt, de még jó minőségű és használható ruhát eljuttassatok olyan területekre, netán az országhatárokon túlra is, ahol a ruházkodás tényleges és komoly probléma.

• Hála Istennek, a ruhaosztással kapcsolatos feladatokat az Egyházmegyei Karitászközpont segítségével meg tudjuk oldani, illetve vannak adományozók, akik vállalják a fuvarozást is, mert bizony nem csekély pénzbe kerül a benzinköltség. Elég gyakran előfordul, hogy a közelebbi településekre jómagam, vagy az adott település karitás csoportja oldja meg a szállítást, sok-

szor kapunk az önkormányzatoktól is segítséget. Ezúton köszönjük nekik is a szolgáló szeretetüket.

Táton már szinte hagyománya van a karitás által szervezett nyári gyermektáboroknak. A táborokban részt vevő gyerekek ennek kétségkívül örülnek, de azt is tudom, hogy nektek, karitásosoknak, igen sok munkátok fekszik egy-egy ilyen tábor megszervezésében. Megkérdezem, - és azt hiszem, nem csak a magam nevében -, számíthatunk-e arra, hogy a jövőben is lesznek nyári táborok a gyerekek számára, esetleg nem csak Táton, de másutt is?

• A karitás csoportok megalakulásuk óta szerveznek nyaranta gyermektáborokat, vagy egy hetes programokat a plébániákon. Például a sárisápiak minden évben igénybe veszik a Karitás Központ által felkínált táborhelyeket. Úgy 30 fővel. Ezek a táborhelyek: Héreg, Epöl, Dömös, Bajót. két éve pedig Miskolctapolcára is elmehettek. De szerveznek napközis táborokat is, például a táti, héregi, pilismaróti egyházközösségekben, hogy néhányat említsek.

Ahogy mondod, nagyon nagy szervezést igényel egy-egy ilyen tábor. Elő kell teremteni a megfelelő anyagi fedezetet is, mely nem kevés utánjárást igényel. Ezért csak azok a csoportok vállalják, ahol van felügyelő személyzet és a különböző programokhoz elegendő felnőtt vagy ifjúsági segítő. Ezek a táborozási lehetőségek minden egyházközösségnek adva vannak.

Tát - gyermektábor

A karitás csoportok belső élete hogyan zajlik? A tagokat a segíteni akaráson túl nyilván az Istenhit is motiválja munkájukban...Jézus mondja a utolsó ítéletről: „Amikor eljön dicsőségben az Emberfia (Jézus), és vele minden angyal, helyet foglal fonséges trónján, elébe gyűlnek mind a nemzetek, Ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a Király a jobbján állókhoz: Jöjjetek,

Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világot kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és fölruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A Király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettek, velem tettétek.” (Mt 25, 31-40)

• Úgy tanultuk, és én hiszem, hogy Isten népe vagyunk, a tovább élő Krisztus, amit a Lélek éltet. Úgy gondolom, plébániai közösségeink azt a hívő közösséget jelenítik meg, amelynek "KRISZTUSI ARCULATA" kell, hogy legyen. A krisztusi arculatot a szeretetszolgálat is megjeleníti. Erre a szolgálatra Jézus minden megkereszteltet meghív, amikor azt mondja: „Aki engem akar követni, szolgáljon.” Ezt a hívást hallották meg a karitás munka önkéntesei. A szolgálatok különfélék, de hogy azok egységben legyenek, fontos a hívek közti kapcsolat kiépítése, melynek első feltétele, hogy ráfigyelek a másokra. Továbbá, odafigyelek Istenre és a benne gyökerező megoldást keresem, őszinteségre és hitelességre törekszem. Tudnom kell, hogy mindenki egyszeri személy és megismételhetetlen, és így kell elfogadni őt. Mert a feltétel nélküli elfogadás: szeretet. Erre a szeretetre vállalkoznak a Karitás munkatársak. Ez a mozzanat is egy közösséget jelent, közösségi munkát folytatunk, melyben a rejtett képességeinket, a talentumainkat szabad kamatoztatni.

A segítségnyújtást igyekszünk tiszta szeretetből tenni, minden ellenszolgáltatás nélkül, a keresztyén hit és a krisztusi szeretet által vezérelve. A konkrét cselekedetek színtere a plébániai karitás munka, a tulajdonképpeni munka pedig az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása. „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, velem teszitek!”-mondja Jézus. Isten a felebaráti szeretetben az embert rábízta a másik emberre, a felebarátjára, akiért felelősséggel tartozik, hisz azért felebarát.

Albert Schweitzer mondása szerint: „A világnak leginkább olyan emberek hiányoznak, akik mások hiányával törődnek.”

Az esztergomi karitásosok rendszeres

kórházi beteglátogatást is folytatnak. Miben nyilvánul meg a kórházi karitatív tevékenység?

• Talán sokan közülünk megtapasztalhatják már a kórházakban a beteglátogatók jelenlétét. Michels Antal plébános atya és Sági József világi elnök szervezésével 2000-ben, Esztergomban a Belvárosi plébánián megalakult a kórházlátogatók közössége. Tevékenységüket a Vasváry Kolos Kórház betegek között végzik. „Ez a missziós munka nem kíván különleges tulajdonságokat. Az őszinte felebaráti szeretet, alázat, tapintat, az automatikus cselekvés, együttérzés, biztatás, lelkünk békessége, a bennünk levő öröm, imáink, a betegek figyelmes meghallgatása, türelmünk, a szeretet apró gesztusai, szabadidőnk felajánlása, amiket nap mint nap ajándékként viszünk a betegeknek”, - fogalmazza meg dr. Felföldi Éva belgyógyász a beteglátogatók munkáját. 2003. szeptembere óta a hét hat napján, a Karitás munkatársai 16 és 17 óra között ügyeletet tartanak a kórházban. A vasárnap délelőtti szentmisére lekísérik a nehezen mozgó betegeket. Karácsony napján délután a kórház minden betegét személyesen felkeresik, imával, énekkel, kis ajándékkal. A doktor nő szívesen fogadja a szolgálatra jelentkezőket.

Gondolt-e a karitás bajói régiója arra, hogy tovább nyisson a fiatalok és a családok felé? Első pillantásra úgy tűnhet, hogy ezen a téren nemigen van a karitásnak teendője, de ha jól belegondolunk, a fiatalabb nemzedékeknek éppúgy szüksége lenne segítségre, mint az időseknek. Gondolok itt elsősorban az elanyagiasodásból származó megannyi problémára: a lelki ürességtől kezdve a családi perpatvarokig.

• Mi keresztények nem nézhetjük tétlenül a telenüléseken szükségét szenvedők sorsát. Legyen szó gyermekekről, fiatalokról, nagycsaládosokról, gyermeket egyedül nevelő szülőkről, szenvedélybetegről, idősekről és sorolhatnám tovább. Fontosnak tartjuk a karitás közösségek széleskörű odafigyelését a problémás családokra is, de a jelen helyzetben, ebben a felgyorsult világunkban az imát érzem a legfontosabbnak és leghatékonyabbnak. A családok életébe nem tanácsos beleszólni. A hitelesen élt kereszténységünk lehetne egy iránymutató ezeknek a családoknak. Talán ha sok ilyen keresztény család venne bennünket körül, akkor sokkal többen rátalálnának Isten irgalmas szeretetére, ami megváltoztatná az ő életüket is.

A Karitás egyik védőszentje Kalkuttai Teréz anya. Tudom, hogy személyesen neked is sokat jelent az ő életpéldája és segítsége...

• Emlékszem, hogy egy alkalommal, mikor Magyarországon járt Teréz anya, sokan kértek tőle imát. Még abban az évben a Patróna Hungariae gimnáziumban voltunk, Keresztutat énekelni, és én is kaptam egy képet, amelyre rá volt írva. „Imádkozom érted, gyermekért!” - aláírás: Teréz anya. Sokáig nem értettem az imaszándékot, hisz egészségi okokból nem lehetett gyermekünk. Mikor megkaptam feladatként a karitás munka szervezését, vezetését, akkor döbentem rá, hogy milyen csodálatos az Isten útja. Kegyelemével rávezetett egy olyan útra, ahol sok-sok gyermekem lehet, mint Teréz anyának. Isten irgalmasan megengedi, hogy mindazt a talentumot, amit tőle kaptam, kamatoztathatom és gyakorolhatom a szeretet útján. Ahogy megjelent magyarul is Teréz anya breviáriuma, igyekeztem beszerezni; csodálatos gondolatokat tartalmaz. Naponta kapok útmutatást, megerősítést a feladataimhoz, és a személyes Istencsapathoz. Hálásan köszönöm, hogy az égben imádkozik érttem, értünk, a sok-sok karitás lelkekkel együtt. Egyik he-

lyen ezt írja Teréz anya: „Annyi mindent mondanék nektek, annyi minden van a szívemben, mégis két dolog mindennél fontosabb: a szeretet és az engedelmisség. Legyetek Krisztus igaz munkatársai. Sugározzátok és éljétek az Ő életét. Angyalok legyetek a betegek számára, legyetek a kicsinyek barátai, és szeressétek egymást, ahogyan Isten szeret benneteket, határtalan szeretettel. Legyetek gyöngédek egymáshoz. Inkább hibázzatok gyöngéden, mintsem hogy erőszakkal csodákat tegyetek. „

lejegyezte: M.M.

Sík Sándor: MERT TE

aki itt vagy, valakiért vagy itt!

Keresd az embereket, akik számára fontos vagy!

Valakiért itt kell lenned!

Senki sem születik egyedül önmagáért.

Mindenki másokért jön a világra.

Halld meg csöndes üzenetemet!

Hagyd abba a tépelődést, emelkedj fel önmagad fölé,

és tégy valamit, ami jó és hasznos másoknak.

Segíts rajtuk!

Szeress!

Mert amennyi az emberi szívben a szeretet, annyi az értelme életünknek.

Hazugságra nem lehet építeni

Tavaly októberben újfent kiderült, hogy a jóerkölcsöt nélkülöző pénzügyi spekulációk és ügyeskedések bizony rommá dönthetik a gazdaságot. Lám-lám, pedig milyen „megnyugtatóan” jól mutattak a szépen kisminkelt könyvelési adatok, gazdasági jelentések! Milyen jó volt pénzügyileg eredményes éveket tudni magunk mögött. Hát most aztán fehéren-feketén kiderült: a valóságot nem lehet megferőszakolni, előbb-utóbb kidurran a lufi. A papír ugyan valóban mindent eltűr, de attól, hogy a papirológia rendben van, a valóságban még nem biztos, hogy minden rendben van. Nem lehet a valóságot leszűkíteni a könyvelésben szereplő adatokra, mert – mint kiderült – a realitás valami egészen más, mint amit az „eredményes” könyvelési adatok mutatnak.

2008 októberében az is kiderült, hogy ha a világ egyik fele egyfolytában csak harácsol, míg az emberiség jelentős része a pusztta megélhetését sem tudja biztosítani, az előbb-utóbb súlyos rendellenességeket okoz az emberiség életében. Így van ez egyébként minden élő szervezetnél: ha bizonyos tagokat túltáplálunk, míg más tagokat éhezni hagyunk, akkor azt a szervezet egésze fogja megsínyleni. 2008. októberének egyik fontos üzenete:

minden ember egyformán fontos!

A történetek figyelmeztetnek, hogy a gazdasági élet irányítói felelősséget viselnek az emberiség felé. Nem feledkezhetnek meg a közjóról. A gazdasági vállalkozások legfőbb célja nem a bármi áron való minél nagyobb haszon-szerzés, hanem a közjó előmozdítása, vagyis hogy egyenlően biztonságos, igazságos fejlődést nyújtsanak mindenkinek számára. Ha a vállalkozásokból hiányzik ez a motiváció, akkor eljutunk oda, ahol most tartunk, hogy embertörmegek munka nélkül maradnak, családok megélhetése válik kérdésessé.

2008. októberében ismét beigazolódott a régi közmondás, mely szerint: a pénz nem boldogít. Mert mit látunk most? Azt látjuk, hogy a pénzt mániákusan hajszolókat a saját pénzüik zúzza össze. Akik azt hitték, hogy a pénzüik korlátlan hatalmat ad nekik, most tehetetlenül vergődnek. Legfőbb ideje, hogy az emberiség nyissa meg a fülét Jézus szavai előtt: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön...A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsdá, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok! Ahol a kincsöd, ott a szíved is.” (Mt. 6, 19-20)